

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Hanou Tichou v právní věci žalobkyně: [REDAKCE], narozená [REDAKCE], bytem [REDAKCE], zastoupená [REDAKCE], advokátem se sídlem [REDAKCE], proti žalované: [REDAKCE], IČO [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], zastoupená [REDAKCE], advokátem se sídlem [REDAKCE], o určení neexistence závazku, vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 4 C 70/2022, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 3. 2023, č. j. 19 Co 156/2023-135, takto:

I. Dovolání se **odmítá**.

II. Žalobkyně je **povinna** zaplatit žalované náhradu nákladů dovolacího řízení 3 388 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám advokáta [REDAKCE].

Odůvodnění:

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 9. 3. 2023, č. j. 19 Co 156/2023-135, potvrdil rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 14. 10. 2022, č. j. 4 C 70/2022-106, jímž tento soud zamítl žalobu na určení neexistence závazku z pojistné smlouvy, a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

Rozsudek odvolacího soudu v celém jeho rozsahu napadla žalobkyně dovoláním. Ve vztahu k přípustnosti uvádí, že je k podání dovolání proti napadenému rozhodnutí aktivně legitimována, protože jí napadeným rozsudkem byla způsobena újma na jejích právech, a že je dovolání objektivně přípustné podle § 236 a § 237 o. s. ř., protože napadený rozsudek je pravomocným a konečným rozhodnutím odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí. Dále rekapituluje průběh řízení a následně odvolacímu soudu vytýká, že nereflektoval jí namítanou neplatnost smlouvy z důvodu nerozčlenění pojistného na investiční a rizikovou složku. Z tohoto důvodu nesprávně posoudil žalobu o určení neexistence závazku vyplývajícího z pojistné smlouvy. Dovolatelka navrhuje, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvedla, že žalobkyně v dovolání nevymezila, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti podle § 237 o. s. ř. a navrhla jeho odmítnutí.

Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2022, (dále jen „o. s. ř.“), a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení

(§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., shledal, že dovolání žalobkyně není přípustné.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Nezbytnou náležitostí dovolání je vymezení předpokladů přípustnosti dovolání (§ 241a odst. 2 o. s. ř.). Jde zde o výběr jedné ze čtyř situací uvedených v § 237 o. s. ř., tedy že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, že předestřená otázka v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, je jím rozhodována rozdílně anebo má být posouzena jinak. V dovolání proto musí být uvedeno, o který z těchto případů jde, případně od které ustálené rozhodovací praxe se napadené rozhodnutí odchyluje (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 4/2014). Dovolatel nesplní tuto náležitost pouhým odkazem na uvedené ustanovení ani přepisem zákonné dikce, jestliže zároveň konkrétně neodůvodní, v čem přípustnost dovolání spočívá. Nepostačuje tedy pouhá citace textu § 237 o. s. ř. (či jeho části), dovolatel musí vysvětlit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné a z jakých důvodů. Tvrdí-li dovolatel přípustnost dovolání pro rozpor s judikaturou odvolacího soudu, musí označit konkrétní rozhodnutí, s nimiž je napadené rozhodnutí ve střetu; obdobné platí pro případ, kdy má jít o nejednotnou judikaturu odvolacího soudu. Stejně tak musí dovolatel označit rozhodnutí, od něhož se požaduje odchýlit. Neobsahuje-li dovolání specifikaci toho, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů jeho přípustnosti, jak předpokládá § 241a odst. 2 o. s. ř., není jeho odmítnutí pro vady porušením čl. 36 odst. 1 Listiny (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017 sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2019 sp. zn. II. ÚS 871/19).

Dovolání žalobkyně však neobsahuje žádné zákonem požadované údaje o tom, v čem je spatřováno splnění předpokladů přípustnosti – konkrétně od jaké ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu se odvolací soud při řešení rozhodné právní otázky odchýlil, případně zda v rozhodovací praxi odvolacího soudu ještě nebyla vyřešena, je rozhodována rozdílně, anebo má být posouzena jinak. Dovolatelka rekapituluje průběh řízení a vytýká odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení otázky platnosti či neplatnosti pojistné smlouvy, avšak neuvádí, který z výše uvedených předpokladů považuje za splněný. V dovolání neformuluje žádnou právní otázku, při jejímž řešení se měl odvolací soud odchýlit od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, která dosud v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyla vyřešena, kterou dovolací soud rozhoduje rozdílně anebo která má být dovolacím soudem posouzena jinak. V nálezu ze dne 19. 11. 2015 sp. zn. I. ÚS 354/15 Ústavní soud konstatoval, že dovolání nemusí nezbytně obsahovat výslovnou formulaci, v čem je spatřováno splnění předpokladů jeho přípustnosti podle § 237 o. s. ř., jestliže z něj tato informace fakticky vyplývá. Tato podmínka však v daném případě splněna není. Ani z obsahu dovolání nelze seznat, který z předpokladů přípustnosti má dovolatelka za splněný.

Jestliže dovolání postrádá vymezení toho, v čem dovolatelka spatřuje splnění předpokladů jeho přípustnosti (§ 237 až 238a o. s. ř.), trpí vadou, pro kterou nelze v dovolacím řízení pokračovat, neboť není splněna jedna z nezbytných náležitostí dovolání ve smyslu § 241a odst. 2 o. s. ř. Z tohoto důvodu není Nejvyšší soud oprávněn dovolání žalobkyně věcně přezkoumat, neboť kdyby tak učinil, porušil by ústavně zaručené právo

25 Cdo 1965/2023

žalované na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nález Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. III. ÚS 2478/18).

Pro úplnost dovolací soud poznamenává, že dovolatelka v dovolání označila dovolací důvod, který spatřuje v nesprávném právním posouzení otázky platnosti smlouvy. Avšak skutečnost, že dovolání obsahuje dovolací důvod jako jednu z nezbytných náležitostí, nic nemění na tom, že neobsahuje jinou nezbytnou náležitost, a to vymezení předpokladů přípustnosti dovolání.

Dovolání proti výroku o náhradě nákladů řízení pak není přípustné podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Z těchto důvodů dovolací soud podle § 243c odst. 1 o. s. ř. dovolání odmítl.

Nákladový výrok netřeba odůvodňovat (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon (exekuci).

V Brně dne 11. 7. 2023

JUDr. Hana Tichá v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Veronika Sobotková
V zastoupení: Aneta Fafilková